

Sy-li spěval,
Pilně dělal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móčny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoďa ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!
F.

— Sserbske njeđželske lopjeno. —

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihičiščežerni w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž

Exaudi.

Česf. 2, 4—8.

Psches hnadu dyrbišch sbóžnosčž dostacž, wěrišch ty to, o wutroba? Rak dolho chzešch tak blěda wostacž? hdyž wěrnó je, šchtož pišmo ma; dha to tež wěrnó wostanje: Psches hnadu njebjó twoje je. — Psches hnadu; kěđžbui na to šłowo, tak husto hacž hrěch w wutrobje, tež čžert cze tyschi w dušchi š nowoh', dha wostaň jeno pschi šłowje, šchtož wyschšche hacž wšchón rošom je, to hrěšchnik š hnady dostanje.

Š hnady šče wy sbóžni ščinjeni.

Dha pohladamy dele na čłowške hubjenstwo a horje na Božu šmilnosčž.

My pohladamy dele na čłowške hubjenstwo. Š hnady budžemy sbóžni. Šchto to rěka? Šo prawym sbóžnosčž šašlužili njejšmy. Šchto dha je hnada? Čžěžke njewjedro čžehnje horje. Blyški šapaju a mózne hrimanje je šlyšhecž a twarjenje šteji w płomjenjach a kóždy dyrbi šhwatacž, šo by šwoje žiwjenje wobarnował. A mješ tym šu na štareho nana šabylí, kiž šebi šam pomhacž njemóže. Dom šteji hižom w płomjenjach a ničtó šebi nješwěri, teho štareho nana płomjenjam wutorhnyčž. Duž wustupi njebo-šasny, šhwata do palazeho doma a wušwobodži jeho š płomjenjom. Woprawdže, tón wušwobodženy wě, šchto hnada je. Šchto je hnada? Tam wjedu wulkeho hrěšch-nika horje po pučžu š šmjercži, šo by tam šwoje šhoštanje

dostał ša šwoje hrěchi, kotrež běšche woběšchol. Tola kralowny wotpóšłanz pschińdže a pschpowjeda kralowu pschi-šafnju: wón dyrbi žiwny wostacž. To je hnada. —

Ššamopaschny hnady njerodži. Š hnady wón njecha šbóžny byčž, ale wón chze ju šebi šam šašlužicž, niz jako šhudny hrěšchnik, ale jako wulki dobywar chze wón do njebjěš šastupicž. Abo wón šo špuschcža na móž šwojeje wole, š kotrež móže wón wšchitko dokonjecž, abo wón špuschcža šo pak na šwoje dobre škutki, kiž dyrbja jemu š njebjěšam pomhacž, pak na šchiz, psches kotryž je hičž dyrbial a ša kotryž wón myto docžaka we wěčžnosčži. Ššamopaschny chze tež šbóžny byčž, ale niz š hnady. A tola, hdyž šy pšsnał, šchto ty šy a tak š tobu šteji, dha pschi tym wo-štanje: š hnady budžemy sbóžni. Šako my mormwi běchmy w hrěchach, je naš š šchryštušom žiwnych ščinil (pschetož š hnady šče wy sbóžni ščinjeni). — Pohladajcže, tak š nami šteji bješ hnady. Wěšch, l. p., šchto to rěka: Šako my mormwi běchmy w hrěchach? — Šwontkownje drje šu štrowi a čžerwjeni, ale hlubošo we wutrobje šu kaž mormwi. Móž šmjercže jich wobdawa. Měr a pokoj we wutrobje šo njenamaka, mormwe šu te duchowne dary, mormwe ša teho šnjesa. A tuto šłowo nam wšchitkim placži. Ššiched Bohom a ša Boha šmy my wšchitzy mormwi, šhiba šo Boža hnada do wutrobom padnje a nowe žiwjenje š Boha a we Bošy do našcheje wutrobny panje. — Woprašcžežcže šo jeno š nowa narodženeho a wobročeneho čłowjeta, kiž je žiwjenje w tym šnjesu namakał, šchto wón wo šwojim přjedawšchim žiwjenju praži. Wón budže wam wotmolwicž:

„To žane žiwjenje njebešche, to bešche šhubjenu czaš, kłodžach jako spizy, bech mormy w hrěchach. Mormy w hrěchach, to je žiwjenje njewěrjazyh.

Tež odla pohladaj horje na Božu šmilnošč. Nasche Bože słowo pokasuje naš horje na Božu šmilnošč. So jedyn wšchedomožny, wšchedomudry a wšchehodobročity Boh w njebeščach bydli, to předuje nam naturške žiwjenje, to móžemy nětko na lufach a polach šhonicz. So jedyn šwjaty a prawy Boh je, to praji nam nasche šwědomnje. A hdyž nětko hrěščne dušče šo strachuja přiched prawym šudom, dha njemóže naš rjana natura trošchtowacz we šwojej pšyche a šwědomnje špokojicz. Ženo jene słowo móže naš trošchtowacz, „hnada“. A hlaj, duž pšchindže ewangelion se šwojej wješelej powjesczu, se šwojim njebeškim trošchtom: š hnady šče wy šbóžni ščineni. Haj, tuta wješeła powjescz šelanta pšchede mnu helu a njebešča wotanka, wosmje brémjo hrěchow š wutroby přjecz a trónuje mje š hnadu a šmilnošču.

Hlaj, wěczny džiw Božeje šmilnošče. Šněw Boži šmy šebi šaklužili a wón podawa nam bohastwo šwojeje hnady. My bechmy mormy w hrěchach a wón podawa nam nowe žiwjenje. Šajku lubošcz je nam Boh wopokasal w našim Šbóžniku!

Šamjen.

B. w K.

A njebju!

A njebju našča dróha dže,
Ša wěcznošč nej šemja šmana;
Nasch pucz ša naš wodžer je
Š puschiny do šanaana;
Na šemi šmy š putnistwom,
W njebju je naš wótžny dom.

A njebju, duch, pošbėh šo,
Ty džė njebeške šy byče;
Šchtož je w czašnoscz, to wšcho
Njemóže bycz tebi tycze;
Wšchitko, šchtož je wot Boha,
Šso šaš š Bohu wróczicz ma.

A njebju! Šswět tón dawca czi
Šeno šubla wupožčene;
Duch paš, šiz je njebeški,
Šada, šchtož naš šawěščene:
Šokladu, šiz wostanu,
Tež hdyž šwěty rošpadnu.

A njebju! Šmoja wutroba
Ša tež pšchi Šesuku wostacz;
Šdže šu wjetšche bohastwa,
Šotrež mohla dušča dostacz?
Šschetož njebjo šizom mam,
Šdyž na njeho špominam!

A njebju! wón mi pšchiwola,
Šdyž ja šlyšchu šlowo Bože;
Šo mi měštno pokasa,
Šdžež ja šměju wěrne šbože;
Duž je w myšlach wobšhowam,
Šo tež šnjebjuspěče mam.

A njebju! Ša to špominam,
Šdyž ja š jeho šlidu šhodžu
A we duchu šacžuwam,
Šo š tym možy njebeš šłodžu;
Š teje jedže wukhadža
Šunu w njebju hoščina. —

A njebju wěra šizom tu
Šjany šoš mi pokasuje,
A to moju wutrobu
Wšche hwěšdom pošbėhuje,
Šotrychž šlyščcz je šnadnušchi
Šorno tamnej krašnoscz.

A njebju šmjercz mje powjedže
A mojej prawej domowinje,
Šdžež ja šwjeczu dobyče,
Šusa na wěcznje šo minje;
Šesuš pónđže do předla,
Šo mój ššod šo polóža. 18

A njebju! ach, haj do njebja!
Šoje hešlo šawostanje;
Ščazna prošdnoscz šnicžomna
Šjech š tym š mojich myšlow panje;
Ša mam žadošč ša njebjom,
Šoniž w njebju njejšym dom!

K. A. Fiedler.

Trošhtar pšchindže.

Šak nusny je w czašach šrudoby trošhtar, wošebje hdyž mamy šo wot lubych dželicz! Šórsy Šesukowi wučžobnizy tule boloscz šacžuja. Šeno mašo dnjow a woni šu wošhroczeni a wopuschčeni, šaž štawy šjes šlowy. Šjedyrbjašo žadanje po trošchtarju wotučicz? Šle Šesuš, šiz tež potajne žedjenje wutroby šnaje, jich njecha šhrotow wostajicz. Šwón čže jim trošchtarja poššlacz. Móže špšcheho trošchtarja bycz, hacž njebeškeho poššla? Šwón je Duch wěrnoščze, na njeho móžemy šo we wščem špušczecz. Šwón šo njeruna šelharnym ducham tuteho šwěta, šiz ľudom wšchelake lubja, šiz paš šwoje šlubjenja nihdy dopjelnicz njemóža. Šdyž je Boh šam wěrnošč, potom je tež Boži Duch Duch wěrnoščze. A w čžim wobšteji škutkowanje šwjateho Ducha? „Šón budže šwědczicz wo mni.“ Šwón wučžobnikam wěšte čžini, šo je jich mišchr w krašnoscz, trónuju š prawizy Božeje. Šomyšl šebi: twój luby pšcheczal čžehnje wot tebe do zuseho kraja, šnano pšches morjo. Do šwojeho woteńđenja wón tebi šlubi, šo čže czi wot tam pišacz. Ty cžakáš žedžiwje na pšchindjenje jeho šista a ša šo šwješeliš, hdyž wón pšchindže! Šak móžachu tež czi wučžobnizy šwjatki wylšacz: „Šesuš je živy pola Šótža w krašnoscz; hdyž je wón naš tež wopuschčizil, my tola wopuschčeni njejšmy.“ Šle hiščče wjazy je tón njebeški šwědł čžinił. Šako Duch wěrnoščze je wón tych wučžobnikow, šiz bechu hiščče w šlubach, do wšcheje wěrnoščze wodžiz. Šwón je jich roššwětil w wšchitkich potajnosczach Božeje rady, wo škubolej wadžnoscz Šhryštukoweho čžerpjenja a wumrjecza. Šwón je jich dopomnil na wšchitko, šchtož je jich mišchr na šemi rěčal a čžinił a je jim potom pšchi pišanju wješeleje powjescze rošom a myšle roššwětil. A šajta pošnoscz trošhta leži w tajkim šwědcženju, šotrež ša wšchitke cžakšy pšaczil! Šdyž naš šwjaty Duch w šakonju wo našich hrěchach roššwětila, potom wón nam šdobom w ewangeliju Šumožnika wot hrěcha a winy pokasuje; potom čžini wón Šhryštuka ša naš Šhryštuka w naš, šo njebychmy dale šebi šamym živi byli, ale temu, šiz je naš

lubował hacz do smjercze. Szwjatkli fu blisko! Trošhtar chze w naß wo Khrystuſtu ſwëdczic a psches tole ſwëdczenje dyrbinu i žiwjenju pschic.

Schtóž dobre doſtanie, dyrbi ſam tež dobre činic. Šdnyž ſwjaty Duch w naß wo Khrystuſtu ſwëdczi, dyrbinu polni ſwjateho Ducha tež psched druhimi wo Khrystuſtu ſwëdczic. „Tón budže ſwëdczic wote mnje a wy budžecze tež ſwëdczic,” praji Khrystuſ. Kať ſwëru fu czi wuczobnizy ſwoje powołanje wuſonjeli! A tajtemu powołanju džë bëchu woni woſebje ſhmani, pschetož woni fu wot ſpoczatka pola Jeſuſa byli. Szwëdf dyrbi tu wëž, kotruž ma ſaſtupic, tež poſnje ſroſymic. Čzi wuczobnizy bëchu ſtajnje i tym Anjeſom byli a i jeho polnoſcže hnadu ſa hnadu brali. Ale woni njeſku czi jenicžy ſwëdzy Khrystuſu wostali. Kaž wójwoda pschezo nowe wójſka na bitwiſcžo wodži, tať je ſwjaty Duch pschezo nowyč ſwëdow ſbudžil. W liſcže na Šebrejſkich rëczi ſo wo mróczalzy ſwëdow. Wóžesč ty kapki mróczalki ſlicžic? Nunje tať njeſamóžesč ſwëdow ſa ſchizowaneho a horjeſtanjeneho licžic: miſionarow we wſchëč kónzach ſemie, předarjow w žyrtwi, wučerjow w ſchuli, pobožnyč ſtarſchich w domje. Ze tajki Duch ſwëdczenja tež w tebi? Šny ty wjeſelny wuſnawať abo bojaſny ſaprëwať? Nunje w naſchim čaſu je nuſne, pschecziwo mozy njemëry wjeſele ſwëdczenje wotpoložic. Ša Khrystuſa ſwëdczic a duſche dobyč, je pschicſluſchnoſc, kotruž dyrbi kóždy ſchëſčijan dopjelnicž: niž jenož duchowny, ale tež kóždy, kotremuž je tón Anjeſ wutrobu wotewril.

Bohóſchenje na wuczobnikow čakaſche. Wot židow bëchu woni wuſtorfani. Wot Romſkich buchu ſchizowani a morjeni. Čžehodla tole njeſcheczelſtvo? Woni njewopomnichu, ſo je Wóh luboſcž. Woni njemëjachu žane ſroſymjenje ſa čłowſki hrëč a nuſnoſcž wot Boha póſlaneho Wumožnika. Woni ſebi ſamo myſlachu, ſo je ſwojim pschëſčëhanjom Bohu ſlužbu čžinja. Wuczobnizy wſchaf ſebi njebëchu myſlili, ſo tež tajke čaſny w ſchëſčijanſtwje pschicndu, kaž je Romſka žyrtwej ſwëdow wërnosčže pschëſčëhala. To fu ſrudne kópjena žyrtwiſkeje hiſtorije. Ale pschi wſchëč pschëſčëhanjach je ſwëdczenje wo Khrystuſtu tola dobyčje wobſhowało. Duch bëſche móžniſchi hacz čžëko; i Boha narodžena wërnosčž dobywaſche nad bludami w čłowſkich hlłowach. To budž naſch troſcht, hdyž my jako ſwëdzy Khrystuſu do tyſchnoſcžow dyrbinu. My ſo bojecž njetrjebamy. Wóh nam njeje dať Ducha bojoſcže, ale mozy. Šwjaty Duch chze w tajkich bludzenjach ſa naß ſwëdczic, ſo byčmy knjeiſtvo ſžerželi. Duž budžmy wjeſeli a ſtroſchtni! Šzwjatkli fu blisko. My jim naſchecziwo džemy ſe ſwojej próſtwu: „Pschicndž, Wóžo, ſwjaty Ducho, i nam!

Kak hotuje ſo kſchëſčijan na ſwjatki?

(1. Pëtr. 4, 8—11.)

Wažne doſcž je praſchenje,
Kať ſo i ſwjatkam hotuje
Kſchëſčijan, kiž we wërje
Š Jeſuſom tu psches ſwët dže?!

Žapochtoť nam Anjeſowy
Wopiſ dawa luboſny,
Kať ſo i ſwjatkam wupyſchi
Kſchëſčijan žitwy w luboſcži.

Štróſby, kuty i modlitwam
Žadanje ma i njebjëkam,
Dokelž hlłowu we njebjju
Čžehnje ſtaw ſwóž ſa ſobu.

Luboſcž hylna ſjednoczi
Ludy jeho i bratrami;
Hrëchi mile pschicrywa
Šeho ſmilnoſcž bratrowſka.

Šospodowacž pschëčelnje
Ša njeho je wjeſele,
Š darom ſlužicž bližſchemu
Šwólniwu ma wutrobu.

Še ſłowom je psches jene
Wóžim ſłowo rëčžane
Wó prawdoſcži wot njeho
A polëpschenju bližſcheho.

Njech je ſlužba, kajtaž chze,
Wóža jemu ſlužba je,
Kotruž i čžesči dokonja
Wóžež, dokelž luboſcž ma.

Bycha jeho ſwjatlowna
Wutroba je pobožna,
Do njeje ſo wulawa
Nadoſcž i Wóža njebjëſta.

Šzwjeden ſbóžny ſwjeczi ſo,
Šwëtlo Ducha ſwjateho
Kosjaſnjuje wutrobu,
W hnadže Wóžež radoſtnu. —

Wóſcel, Jeſu, troſchtarja,
Šo naß w zuſbje woſſchewja;
Wuſknyſch naſche modlenie,
Budž nam naſche wjeſele!
U.

Khrystuſowa krej.

Šwjaty žapochtoť Pawoť piſche w liſcže na Šebrejſkich w 12. ſchtucžy 9. ſtawa: „Khrystuſ je psches ſwoju krej junu do ſwjateho nuſſchoť a wëcžne wumoženje namaſať.“ Šdže mamy nëſchto drohotniſche dnyžli tule krej, i kotrejž je wón ſawjeſchť mjeſ Bohom a nami roſtorhnyť a nam pschicſtup do najſwjecžičſcheho a i Wóžež wóžnej wutrobje wotewril; haj, kotraž je tež do njebjëſ njeſena a w kotrejž mozy wón jako naſch wſchſchimeſchnit na Wóžež prawizy dobroproſchenje čžini ſa wſchëč, kotſiž je ſwojim hrëſchnym hubjenſtwom i njemu pschicſhadžejju? Tale krej wuſtutuje pola wſchitkich, kotſiž fu w njej ſwoju draſtu myli, wot wſchëč hrëchow wučžicžaze, polnoplacžaze, njepowróčžomne, ſa wſchu wëcžnoſcž doſahaze wumoženje, kotrejž ſo bjeſ kóždeho wuſona darmo dawa. Šchtož je Jeſuſ ſe ſwojej krtwu wuſupit, ſo tež i najwſchſchim čłowſkim lublom njebobywa; žana druha placžba hacž Jeſuſowa krej ſo njepſchijima. Jeſuſowa krej je naſche žiwjenje. Duž, lubi ſerbsžy čžitarjo! Njech jako wëriwi ſchëſčijanjo i hlubinny wutrobny prajimy:

Šsej psche wſcho wažmy Khrysta krej,
Dha i nami wëcžnje derje ſtej'.

Duchowne wojowanje kſchëſčžana.

Wó ſdacžu je naſche žiwjenje jeno kaž čžëkawy dym, kotryž je bórſny wot wëtra roſduty. Haj, ſamo biblija praji: Čžłowjeť je we ſwojim žiwjenju jako trawa; wón kčže jako kwëtka na polu; hdyž wëtr na nju ſaduje, dha wona wjažy njeje a ſwoje měſto wona wjažy njeſnaje. Žapochtoť Pawoť pať w liſcže na Čſef. 6, 10—17 praji, ſo je naſche žiwjenje wojowanje, a wopiſuje nam duchowne wojowanje kſchëſčžana.

1. Kať ma ſo wojowacž? (Šcht. 10.) Šu niž ſe ſamſnej mozy; pschetož móž naſcha dobyč njemóže, my ſmy i njej jara ſkabi, ale w tym Anjeſu a w mozy jeho hylnoſcže. Šdže ſe ſwojej mozy pschicndžemy, na Pëtru widžimy, kiž chžyſche i tym Anjeſom wumrjecž, we ſwojej horliwoſcži jenemu wotročžkej wucho wotrubny, a potom tola ſwojeho Anjeſa iſi kóčž ſaprë. Duž ſtejmy w Anjeſowej mozy!

2. Pschëčziwo komu dyrbi ſo wojowacž? (Šcht. 11. a 12.) Niž pschëčziwo čžëku a krtwi, ale pschëčziwo leſnemu nadbëhowanju čžerta, kotryž woſoťo kchodži jako rujažy law, a pyta, kchodž by póžrjeť, a kotryž ſo tež do jandžela ſwëtka pschëmeni; pschëčziwo ſërſchtam a móžnym, mjenujžy pschëčziwo knježim ſwëta, kotſiž we ſwëtnej čžëmnoſcži knježa, a pschëčziwo ſchym ducham pod njebjëſami. Tu mohľa naß hroſa a ſtyſknoſcž nadpadnyčž, njebyčmy ſwojeho Anjeſa po boku měli, kotremuž je data wſcha móž w njebjëſach a na ſemi a kiž je pola naß wſchitke dny hacž do ſkónčžanja ſwëta.

3. Š kajtimi brónjami mamy wojowacž? (Šcht. 13.—17.) Brónje naſcheho rycžerſtwa ſu duchowne, niž čžëlne. Wone mjenuja ſo, hromadu wſate, brón Wóža, i kotrejž móžemy njepſchëčželej naſchëčziwo ſtačž, wſchitko derje dokonjecž a wobſtačž. A tutym Wóžim brónjam ſluſchajju paſ wërnosčže, ſabat prawdoſcže, ſchłórnje

evangellija; pschede wschěmi wězami pak schit wěry, klobof sboža a mjecz Duchu, kotryž je Bože słowo. S tutchi njebjeski brónjemi my na kóždy pad dobywamy a kóždeho nje-pscheczela pschewinjemy. Spominajmy pschezo na to słowo Bože: „A hdyž so schto bėdži, dha wschał kónowany njebudže, khibu so je so prawje bėdžil.“ Duž s Bohom a jeho brónju do wójny a my mamy wschudže dobyče.

Duchowne wojowanje.

(1. Tim. 6, 12.)

D stawaj, duscha, brónje wsai
Sa kwjate wojowanje;
Měr žadny njeje na semi,
Tu wójna njeastanje;
We kschesczianstwie czařnosć wscha
Ze jeno šama bėdžeńja.

Čert s lesczu tebe wobdawa,
Szwět s lóschtom, krařnosćemi;
Če cžela žadosć nadbėha,
Měr wutrobny cži lemi;
Duž bėdž so, wojuj smužicze,
So nje-pscheczel so pschewinje.

Stacž pod khorhomju khrystuša,
To něhdy pschikahasche
Ty jemu pola wołtarja,
Hdžež wón cze žohnowasche;
Duž słowo dzerž, dži do bitwy,
Budž šwěrnny bėdžeř kņesowy.

Schtóž nje-pscheczela pschewinje,
Tón s hnadu kónowany
Tam budže w sbóžnym Salemje
Pšes khrysta krawne rany,
Hdžež maju kónž wschě bėdženja
A wěja palmy dobyčja.

Duž w mozy Duchu kwjateho
Nječy mužnje wojujemy,
So, hdyž nasch czař tu minje so,
My sbóžnje domoj džemy,
Hdžež wita nař kraj dobyčja,
Měr wěcžne swony šawonja!

Khutne pytanje.

Sedyn bur pschindže ras do jeneje kschescziansteje šhromadžiny a bu tam sbudženy, so kwoje hrěchi spóšna. Njedzele dolho wón nětko hnadu a měr sa kwoju ranjenu wutrobu pytasche, ale to so šdasche podarmo byč, pokoj nočnyšche pschincž. Něschto czařa potym wón w bróžni jenu bankowku šhubi. Wón sa nej pytasche, tola podarmo. Stónčnje wón džesche: „Te pjenjesy dyrbja tola w bróžni byč! Sa nočzu pschestacž pytacž, doniž je njenamafam!“ S tutchi wotmyšlenjom wón pytanje s nowa šapocža, jedyn walcžł słomy po druhim s waha rozpołożiwšchi, a po dołhim pytanju mějesche wón to wješele, šhubjene pjenjesy namafacž. Něschto czařa pschicžičho wón wó jstwie šedžesche, do hlubokich myšlow ponóřeny nad wobstejnoscžu kwojeje dusche. Wón so s tym praschenjom na kwoju žonu wobroczi: „Praj mi jeno tež, tak šapocžnu, so pokoj sa kwoju wutrobu namafam?“

„Ty wschał masch runje tak pytacž, kaž šy tehdy bankowku w bróžni pytal!“ bė jejne wotmolwjenje. Tole słowo bėsche słowo w prawym czařu a so tež jako tajke wopokasa.

Njestarajče so sa jutšichi džeu!

My dyrbimy jeno sa dženska, jeno sa tule hodžinu proščyč. Za myšł: tak jutšje budže? je staroscž, wobcžezja wutrobu, je nje-wěra. A hdyž mje tež šhonjenje wucži, so stare hubjenstwo wschědnje šašo pschikhadža, najlěpsche so njedopjelnja, dha nješmē mje to praschenje sa dženska šadzewacž. Pschecžimy tule myšł do dusche, hladamy na wčerawšche a jeno s teho sa jutšje šudžimy, bywamy špróžni, liwzy, lēni, my pocžinamy dwělowacž, šmy nje-wěriwi. Šak husto šym ja tak dwělowawšchi a njewěřjazy šdychowak a proščyč! Tajki njewocžakuj, so wón něschto wot Bohu dostanje. — Wóh šamóže pscheměrnje wjožny cžinicž, dži mi proščymy a rořnymy. Wóh je wjetšchi hacž nascha wutroba. Wón wě, tajkeho ducha džěcži šmy. Jeno sa tule hodžinu dyrbišch ty proščyč! To pak nascha lēnja wutroba nočze. My chžyli rad s jenym rafom hotowi byč a wschitko mēcž. Tón kņes pak chže, so my kóždu hodžinu jako křudži hrěšchnizy k njemu pschikhadžamy, kóždu hodžinu šebi šwojeje ruzy wot njeho pjelnicž dawamy. My nje-dyrbimy wjazy mēcž hacž w tón czař runje trzebamy, kaž šraelitojo manna jeno sa jedyn džeu mějachu. To wobarnowacž a twjerdže džeržecž, šchtož tón kņes w tymle wofomiku dawa, to je jeho wola. Dženska wachowacž a so modlicž, a wo jutšje so njestaracž. D šesw, wotwjež moju duschu wot staroscže, wot dwělowanja, wot njewěry. Wumož mje wot šwajstow lēnjoscže. Dawaj mi wobstajnje jeno sa dženska proščyč. Jene je nusne! Dženska spočž lósch a móž sa wachowanje a sa modlitwu: jutšje je w twojej ruzy. Ty šy šwěrnny a prawy. Ty nočzesch a njemožesch mi sa jutšje šapowjedžicž!

Wschelake s bliska a s daloka.

— Kņes šarař křygar w Borschizach je so rozšudžil, na wotpocžink hieč. Wón je so 1847 w Borschizach na šarje narodžil, hdžež nětko wot lēta 1886 s wulkim žohnowanjom jako wot šwojeje wořady lubowany a cžescženy duschowpastyr škutkuje. Wón bėsche najprjedy šeminarški wšschšchi wucžer w Budyšchinje, wot lēta 1877—1880 kaplan a šerbski předar w Kamjeńcu. 1880 pschindže jako šarař do Budyšchinka a wot tam pschěšydli so 1886 do šwojeje narodneje wořady a do šwojeho šaršiškeho šarškeho doma. Wóh luby kņes spočž jemu žohnowany wotpocžink po jeho dołhim šwěrnym špróžnym duschowpastyrškim škutkowanju. — Kollaturstwo Borschiskeho šarškeho městna leži w rukomaj kņesa rycžeršublerja Zimmermanna nad Borschizami a měli so, kotřiz so wo tuto městno šamolwjuja, na njeho wobrocžicž.

— Šařski šejm je so šrijedu rošeschol. Šchtož je dołonjač, je mačo. Bohužel je šařski dołhodny šakon psches přěny komoru šašo padnył a je so wot tych kņesow prajišo, so so nješku dosč wobhonicž mohli, tajke šmēje šakon ščěhwki w žiwjenju. Wobžarowacž je, so tucži kņezja měšcžanoštojo wullich městow, kotřiz šu wina špadnjenja šakonja, nješku do njeho hladali, hdyž je tola hižom přjedawšchemu šejmej pschedpołożeny byl. Hdyž je so šynoda wo njón prózowala, tež nětko druga komora jón pschijala, dha to měcže dołhy šacžišcž na 1. komoru nječini, wot kotrejež mohli so na přěnim městnje šrořmjenja sa žyrkwinske naležnosče nadžecž. Bohužel je tych kņesow měšcžanoštow mējenje jenož bylo, so mohle šnawo po tym šakonju wulke města něschto mačo wjazy sa žyrkwinske naležnosče placžicž dyrbječ. Ale hdyž je nětajka wuštajēza se šwětnym šawjekelenjom abo so nětajka galerija sa wumjelstwo atd. twari, šu města po namjecže jich pschedštejicžerjow hnydom hotowe, wulke hromady pjenjes s měšcžanskeje pschadnizy pschiswolicž. Ze nětko praschenje, hacž budže šařski dołhodny šakon, psches kotryž so štarobne pschitohi na štat pschewojnu a kotryž ma wjele dołheho sa pschichod na šebi, s žyła šašo pschincž. Šsnawo tola wšchnosč po namjecže šejma s najmjeńšcha wěste njerunosče, kotrež šu pschecžimo prawdosčzi, nětko psches wošebite wufajš muruna.